

L'amuntegament urbà

JORDI DALMAU I AUSÀS

El Pla Territorial de Catalunya és, segons tots els indicis, definitiu. Ni reclamacions, ni escrits a la premsa, res no ha servit per fer veure a la Generalitat que ometre la realitat comuna de les comarques pirinenques era un trist error. Una vegada més s'oblida el caràcter unitari de la serralada pirinenca i una vegada més es mutila el territori. La Val d'Aran, l'Alta Ribagorça, els dos Pallars i l'Alt Urgell passen a formar part de les terres de ponent, mentre que la dividida i tornada a dividir Cerdanya serà comarca d'interior. Quan s'adonaran els gestors, administradors i planificadors del país que les comarques del Pirineu tenim una realitat social, econòmica, cultural i natural comuna? Si mai ho fan, pòtser hauran de primar grups de colons que vinguin a habitar els nostres pobles, perquè és clar, no crec que vulguin tenir com a veueria un desert. Una de les raons que es dona per a no considerar la nostra àrea en el Pla Territorial és la baixíssima densitat de població: 11'3 hab./ Km2 de mitjana, tot i que la superfície de les nostres comarques representa gairebé el 18% del territori català. Des de la Val d'Aran fins a la Cerdanya, som 60.000 pirinencs i pirinenques que, a ulls dels polítics barcelonins, no pesem prou com perquè se'ns re-

conegui com a zona vertebradora del Principat.

El nostre país està, demogràficament, molt mal engiponat. El barcelonès té només 143 Km2 de superfície i 16.091 hab./Km2, en canvi el Pallars Sobirà té una extensió de 1.355 Km.2 i només 4 hab./Km.2. La diferència és exagerada. Tota nació té grans nuclis de població i zones amb una densitat molt menor, però el cas de Catalunya el trobo fora de mida. Hi ha sectors, encara que suposo que molt minoritaris, del jovent urbà que fa temps que es plantegen seriosament la possibilitat de venir-se a viure

al Pirineu. Alguns ja ho han fet i altres potser quan ho facin hauran de repoblar un territori completament deshabitat. Les condicions amb què es troben no són engrescadores perquè han de fer front a la dificultat de trobar feina, llar i parella que els vulgui acompanyar.

Per tal d'esmenar l'error, la Generalitat hauria de promoure la descentralització de Barcelona i la seva àrea metropolitana, estimular la inversió a les comarques no urbanes i incentivar la repoblació humana del Pirineu. Doncs no. Fa pocs dies es parlava de la necessitat d'ei-

xamplar la zona franca de Barcelona i estrényer més el pobre delta del Llobregat. Com és que no es pensa portar aquestes infraestructures a altres zones de la Catalunya interior (Conca de Barberà, Terra Alta, Segarra, Priorat,... per exemple), i descongestionar l'estreta franja costanera dels voltants de Barcelona? Per raons econòmiques, em dirien. Un producte, si els pots manufacturar al costat dels punts de venda el podràs oferir a més baix preu que si has de carregar el cost del transport. Algun dia, però, ens penedirem de no tenir més en compte altres tipus de raons, com ara les de caire social, mediambiental, de qualitat de vida i fins i tot de seguretat ciutadana i industrial (en cas de desgràcia, la magnitud de la tragèdia serà més gran com major sigui el grau d'amuntegament).

No sé si aquest enorme desequilibri demogràfic no acabarà convertint-nos en una mena de reserva, on els urbans vindran a visitar-nos un cop a l'any, com l'irrespectuós i còmode fill que visita els pares arraconats a l'asil. No només no es vol redreçar aquesta tendència, sinó que a sobre el Pirineu continua sense ser reconegut com a unitat territorial.

I així anem.

“Quan s'adonaran els gestors, administradors i planificadors del país que les comarques del Pirineu tenim una realitat social, econòmica, cultural i natural comuna?”